

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 267/04-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. decembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Petit Press, a. s., so sídlom Nám. SNP 30, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. T. K., so sídlom B., vo veci porušenia jej základného práva na ochranu tajomstva správ podávaných telefónom upraveného v čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Slovenskej informačnej služby pri odpočúvaní telefónnej linky č. ..., a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Petit Press, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. septembra 2003 faxom doručená sťažnosť Petit Press, a. s., so sídlom Nám. SNP 30, Bratislava (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená predložením originálu doručeným ústavnému súdu 17. septembra 2003, vo veci porušenia základného práva na ochranu tajomstva správ

podávaných telefónom upraveného v čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) postupom Slovenskej informačnej služby (ďalej len „SIS“) pri odpočúvaní telefónnej linky č. ....

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že 7. januára 2003 viaceré médiá priniesli informáciu, že podpredseda Národnej rady Slovenskej republiky P. R. bol nezákonne odpočúvaný a vo veci sa začalo vyšetrovanie, ktoré realizovala aj Vyššia vojenská prokuratúra v Trenčíne. V tejto súvislosti na tlačovej besede 11. júla 2003 námestník generálneho prokurátora Slovenskej republiky - hlavný vojenský prokurátor plk. JUDr. D. T. (ďalej len „hlavný vojenský prokurátor“) informoval o doterajšom priebehu vyšetrovania a konštatoval, že odpočúvaným subjektom nebol P. R., ale denník SME, pričom počas vyšetrovania „*vyšli najavo skutočnosti nasvedčujúce, že nezákonné odpočúvanie bolo realizované Slovenskou informačnou službou (SIS)*“.

Na tomto základe sťažovateľ konštatuje, že „*na základe zistení orgánov činných v trestnom konaní možno konštatovať, že bol minimálne v jednom prípade (rozhovor redaktora P. C. s P. R.) odpočúvaný telefonický hovor z linky č. ... slúžiacej pre potreby domáceho spravodajstva redakcie denníka SME.*“.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uvádza, že je na základe zmluvy o pripojení č. ... so Slovenskými telekomunikáciami jediným oprávneným užívateľom odpočúvanej telefónnej linky a používa ju pre svojich zamestnancov, ku ktorým patrí aj redaktor P. C..

Sťažovateľ tiež uvádza, že podľa jeho informácií nebol daný na odpočúvanie uvedenej telefónnej linky ani predbežný, ani následný súhlas príslušného súdu, a na základe toho formuluje názor, „*že jeho nezákonným odpočúvaním, ktoré realizovala SIS boli porušené práva garantované mu čl. 22 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8 (ďalej len „Dohovor“).*“.

Na základe uvedeného faktického stavu a podrobnej právnej analýzy prípadu obsiahnutej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a po vykonaní dokazovania vyniesol tento nález:

„Postupom Slovenskej informačnej služby pri odpočúvaní telefónnej linky č. ... bolo porušené právo sťažovateľa na ochranu tajomstva telefónom prepravovaných správ v zmysle čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy a právo sťažovateľa na rešpektovanie korešpondencie v zmysle čl. 8 ods. 1 Dohovoru.“

Sťažovateľ zároveň žiada, aby ústavný súd rozhodol uznesením o tom, že *„Slovenská informačná služba je povinná do siedmich dní od doručenia tohto nálezu ústavného súdu nahradiť sťažovateľovi k rukám jeho právneho zástupcu trovy právneho zastúpenia.“*

Kedže k vysloveniu porušenia základného práva podľa čl. 22 ods. 1 a 2 a práva podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru sťažovateľa malo dôjsť podľa tvrdenia sťažovateľa nezákonným postupom SIS pri odpočúvaní telefónnej linky č. ..., považoval ústavný súd za potrebné ešte pred predbežným prerokovaním sťažnosti overiť si skutočnosti uvedené v sťažnosti, a preto požiadal hlavného vojenského prokurátora o poskytnutie informácií k skutočnostiam uvedeným v sťažnosti.

Hlavný vojenský prokurátor na základe výzvy ústavného súdu informoval ústavný súd o tom, že na tlačovej besede 11. júla 2003 „boli konštatované výsledky vyšetrovania trestnej veci nelegálneho odposluchu poslanca R. po jej prerušení, pričom bolo konštatované, že bola odpočúvaná telefónna linka denníka SME. Obsah vyšetrovacieho spisu Vv 1/2003 nebol zverejnený, podlieha režimu utajenia...“

Z informácie hlavného vojenského prokurátora ďalej vyplýva, že sťažovateľ podal v uvedenej veci 28. júla 2003 trestné oznámenie adresované Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, v ktorom okrem iného žiadal, aby mu boli priznané práva poškodeného. V tejto súvislosti prokurátor hlavnej vojenskej prokuratúry pplk. JUDr. J. B. informoval listom z 21. augusta 2003 právneho zástupcu sťažovateľa o tom, že v uvedenej

veci sú poškodenými osobami poslanec P. R. a redaktor denníka SME P. C., ktorí si svoje práva podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku uplatnili.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd uvádza, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Podľa § 55 zákona o ústavnom súde ústavný súd vychádza zo skutkových zistení urobených v predchádzajúcich konaniach, ak sa nerozhodne inak.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že prípadné vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru závisí od zistenia skutkového stavu, podľa ktorého SIS nezákonne odpočúvala telefónnu linku, ktorej jediným oprávneným užívateľom je na základe platnej zmluvy o pripojení so Slovenskými telekomunikáciami sťažovateľ. Zisťovanie tohto skutkového stavu je predmetom trestného konania, ktoré ešte nebolo právoplatne skončené. Z informácií, ktoré sú obsiahnuté v sťažnosti, i z vlastných zistení ústavného súdu vyplýva, že v doterajšom priebehu vyšetrovania vyšli najavo skutočnosti „nasvedčujúce, že nezákonné odpočúvanie bolo realizované Slovenskou informačnou službou (SIS)“. Tieto zistenia však nadobudnú právnu relevanciu až právoplatným rozhodnutím v predmetnej trestnej veci.

Ústavný súd nespochybňuje právo sťažovateľa namietat' porušenie jeho základného práva podľa čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru v konaní pred ústavným súdom podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Nezákonné odpočúvanie telefónnej linky orgánom verejnej moci, resp. jeho zamestnancami ústavný súd považuje za „iný zásah“ do základného práva podľa čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru. Zistenie, či k odpočúvaniu telefónnej linky, ktorej jediným oprávneným užívateľom je sťažovateľ, došlo nezákonným postupom SIS, resp. jej zamestnancov, je ale vzhľadom na prebiehajúce trestné konanie v právomoci všeobecného súdu. Až na základe právoplatného rozhodnutia všeobecného súdu, v ktorom budú konštatované predmetné skutkové zistenia, sa bude môcť ústavný súd zaoberať prípadným vyslovením porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 22 ods. 1 ústavy a čl. 8 ods. 1 Dohovoru.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd nespochybnil svoju právomoc rozhodnúť o prípadnom porušení ústavou a Dohovorom chránených práv sťažovateľa, avšak len za podmienky rešpektovania subsidiárnej právomoci ústavného súdu, pričom vec (otázka), ktorá má byť predmetom posudzovania ústavného súdu, musí byť skutkovo jasná, pretože ústavný súd nie je „skutkový súd“, a preto je potrebné, aby sťažovateľ označil skutočnosti, z ktorých by vyplynulo, že označený orgán verejnej moci je porušovateľom základného práva sťažovateľa, o ktorom (porušení) by za splnenia už uvedených predpokladov mohol rozhodovať ústavný súd. Toho času konaniu o sťažnosti sťažovateľa na ústavnom súde bráni skutočnosť, že trestné konanie nie je ešte právoplatne skončené. Sťažnosť je preto

podaná predčasne a z tohto dôvodu je zjavne neopodstatnená. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2004